

TRACY ANNE WARRENOVÁ

V MANŽELSKÉJ

POSTELI

TRACY ANNE WARRENOVÁ

V MANŽELSKÉJ

POSTELI

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Tracy Anne Warren: Happily Bedded Bliss, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve New American Library, an imprint of Penguin
Random House LLC, New York 2016, preložila Diana Ghaniová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

This edition published by arrangement with **The Berkley
Publishing Group**, an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC.

Copyright © 2016 by Tracy Anne Warren
All rights reserved
Translation © Diana Ghaniová 2018
Cover Design © Emil Křížka 2018
Cover Photo © FrozenDesigns
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2018

ISBN 978-80-220-2037-4

*Venujem všetkým, čo spoznali radosť
z výnimočného puta,
ktoré môže vzniknúť len
s milovaným zvieracím spoločníkom.*

1

Gloucestershire, Anglicko
september 1818

Lady Esme Byronová si vyhrnula nevädzovomodrú mušelínovú sukňu nad lýtka v pančuchách a preliezla drevený plot oddeľujúci rozľahlé Braebournské panstvo od východnejších pozemkov, ktoré patrili najbližšiemu susedovi rodiny pánu Crayovi.

Cray bol vdovec zhruba vo veku jej najstaršieho brata, štyridsiatnika Edwarda, len zriedka býval doma a nikdy sa ne-sťažoval, že bez povolenia vstupuje na jeho pozemok. Od detstva jej dovoľil prechádzať sa po ňom, akoby jej patril.

Niežeby Braebournské panstvo neposkytovalo dostatok nádherných výhľadov. Práve naopak, najmä vzhľadom na to, že bratovi patrila takmer polovica grófstva. Ibaže na Crayových pozemkoch sa nachádzalo nádherné sladkovodné jazero, ku ktorému poľahky prešla aj pešo. Jazero bolo lákadlom pre množstvo rôznych zvierat, takže tam zakaždým objavila niečo zaujímavé, čo mohla naskicovať. Okrem toho ju tam nikdy nikto neotravoval. Bolo to jej obľúbené tajné miesto, keď chcela od všetkého uniknúť.

Zoskočila z dreveného plotu, pričom dávala oveľa väčší pozor na kapsu s maliarskymi potrebami, prehodenú cez plece, ako na svoje pekné kožené poltopánky. Trocha sa zatackala a po členky zapadla do blata. Niekoľko sekúnd

hľadela na zničené topánky s vedomím, že ju za ne slúžka určite vyhreší. Drahú Hundrošku však vždy dokázala nejako uhovoriť, a tak sa rozhodla, že sa tým teraz nebude zaťažovať.

Chytila sa plota, vytiahla z blata najskôr jednu, potom aj druhú nohu, a aspoň trochu si očistila topánky v tráve. Zvrtla sa, až sa jej zakrútila sukňa, a vykročila k svojmu cieľu.

Cestou nastavila tvár slnku a spokojne si povzdychla.

Ako sa tešila, že sa po týždňoch strávených v Londýne konečne vrátila domov!

Áká bola rada, že môže byť znova vonku na čerstvom vzduchu a kedykoľvek zájsť, kamkoľvek sa jej zapáči.

Zaplavil ju mierny pocit viny a zvrastila tmavé obočie. V skutočnosti totiž mala zostať v Braebournskom sídle a spolu s ostatnými Byronovcami zabávať hostí. Ibaže doma bolo všetkých sedem súrodencov vrátane Lea s jeho novou manželkou Thaliou. Dvojica sa práve s veľkou slávou vrátila zo svadobnej cesty v Taliansku. Vzhľadom na to, koľko Byronovcov sa zabávalo v rodinnom sídle, ona určite nebude nikomu chýbať. Okrem toho už boli zvyknutí, že rada občas na pár hodín niekam zmizne, aby sa poprechádzala po okolitých lesoch, kopcoch a poliach. Vráti sa ešte pred večerou a s tým sa musia všetci uspokojiť.

Za chrbtom sa jej ozval veselý štekot. Obzrela sa a uvidela svojho psa Gaštana, ktorý takisto preskočil drevený plot a uháňal k nej. Sklonila sa a poškrabkala ho po zlatistej hlave. „Takže si sa vrátil, čo? Už sa ti nechce naháňať zajace?“

Pes pokrútil chvostom a vyplazil ružový jazyk, akoby sa usmieval. Očividne sa nemienil ospravedlňovať za to, že ju pred chvíľou opustil, aby si mohol trochu zaloviť v kríkoch.

„Tak teda poď,“ povedala mu a pobrala sa k lesíku v diaľke.

Gaštan nadšene vykročil po jej boku.

Zhruba o desať minút došli k skupinke stromov, za ktorými sa nachádzalo jazero. Vo chvíli, keď chcela vkročiť do príjemného zelenkastého tieňa, doľahlo k nej čľupnutie.

Zastala a naznačila Gaštanovi, aby urobil to isté.

Niekoľo pláva v jazere, uvedomila si. Žeby pán Cray? Vari sa nečakane vrátil domov?

Nehlučne odhrnula listnatý konár a zistila, že z vody vychádza nejaký muž. V každom prípade to nebol Cray.

A v každom prípade bol celkom nahý.

Vytreštila oči. Pohľadom sa vpijala do jeho štíhleho mocného tela. Mokrú svetlú pokožku sa mu leskla v slnečných lúčoch.

Z pootvorených úst jej vyšiel tichý začudovaný vzdych. Zmysly jej zaplavil rovnaký obdiv ako vždy, keď sa pred ňou objavilo stelesnenie ozajstnej čistej krásy.

Jeho tvár však nepatřila najkrajšiemu mužovi, akého keddy videla. Mal totiž príliš ostré a výrazné črty, ktoré nezodpovedali predstavám o obyčajnej kráse. A predsa z neho vyžarovala akási vznešenosť, akoby sa na zemi zjavil temný anjel.

Bol vysoký a veľmi dobre stavaný: mal široké plecia, vypracovanú hruď, dlhé ruky, štíhle boky, šľachovité nohy a medzi svalnatými stehnami úctyhodne veľkú časť tela, ktorá sa v slušnej spoločnosti nespomínala. Očividne vôbec netušil, že ho niekto pozoruje. Nenútene si odhrnul z tváre mokré vlasy a vykročil po pokosenej tráve, o ktorú sa pravidelne staral správca Crayových pozemkov.

Zahryzla si do spodnej pery a s tlčúcim srdcom sledovala, ako sa vystrel na chrbát na mäkký zelený trávnatý koberec. Rukou naznačila Gaštanovi, aby bol ticho. Aj ona zostala nehybne stáť, lebo dobre vedela, že keby sa pohla, muž by ju určite začul.

Z jednej minúty boli dve a potom tri.

Odzrazu k nej celkom nečakane doľahlo slabé, no zreteľné chrápanie.

Vari zaspal?

S úsmevom si uvedomila, že je to tak.

Dobre vedela, že by mala odísť, no keď sa chcela vzdialiť,

muž sa zahniezdil a obrátil k nej tvár. Jednu ruku mal položenú na bruchu a nohy elegantne prekrížené v členkoch.

A Esme odrazu nedokázala odísť.

Nedokázala sa odvrátiť od toľkej krásy. Mala pocit, že vesmír sa jej rozhodol venovať dar.

Skrátka ho musím nakresliť.

Nepremýšľala nad svojím rozhodnutím. Opatrne sa usadila na neďaleký spadnutý strom, kde ju nebolo vidieť, no zároveň mala vynikajúci výhľad na svoj objekt. Gaštan sa usalašil pri nej a položil si bradu na labky. Esme vytiahla z vrečka skicár a ceruzku a dala sa do práce.

Gabriel Landsdowne sa strhol zo spánku a popoludňajšie slnko mu zasvietilo rovno do očí. Zažmurkal, posadil sa a trocha pokrútil hlavou, aby sa zbavil aj posledných zvyškov driemot.

Ani si neuvedomil, že zaspal. Zjavne bol vyčerpanejší, ako predpokladal. No práve preto predsa navštívil Crayovo panstvo. Chcel stráviť trocha času osamote, vôbec sa nenamáhať a celé dni iba plávať a leňošiť. Pravdaže, tomu istému sa mohol venovať aj vo svojom sídle, ale návšteva panstva Pri desiatich brestoch mu zakaždým pokazila náladu.

Mal naň priveľa zlých spomienok.

Priveľa nevitanej zodpovednosti za miesto, ktoré mu nikdy neprinieslo nič okrem utrpenia. Správu panstva Pri desiatich brestoch väčšinou nechával na správcu, keďže sám len zriedka prekročil jeho prah, no raz za čas sa vyskytla záležitosť, ktorá si vyžadovala jeho pozornosť. Okrem toho sa musel starať aj o sídlo v Cornwalle a mestský dom v Londýne, ktoré ho takisto oberali o čas a energiu, no starostlivosť o tieto majetky mu nikdy neprekážala. Oba patrili iba jemu a ani jeden nebol poškrvnený minulosťou.

V poslednom čase ho však už unavovali zvyčajné zábavky so zvyčajnými spoločníkmi, ktorí mali zjavne neuhasiiteľnú túžbu po hýrení.

Aj diabol si potrebuje niekedy oddýchnuť.

Práve vtedy jeho starší a oveľa úctyhodnejší priateľ Cray spomenul, že si ide zapoľovať do Škótska (poľovačka Gabriela vôbec nezaujímal) a ponúkol Gabrielovi, že kým on bude preč, môže využívať jeho sídlo. Gabriel vedel, že Crayovo sídlo sa nachádza na mieste, kde by ho nikto z priateľov nehľadal, a tak ponuku prijal. Z Londýna dokonca odišiel bez toho, že by niekomu niečo oznamoval, a majordómovi prikázal, aby z dverí zložil klopadlo a návštevám odkázal, že pán je momentálne mimo domu a nikoho neprijíma.

Jeho nemravných priateľov by určite pobavilo, keby videli, že sa práve prebudil z obyčajného popoludňajšieho spánku. Na druhej strane, ležal vonku celkom nahý, čo by sa im istotne rávalo.

S úškrnom vstal a oprášil si zo zadku zatúlané steblo trávy. Chcel vykročiť ku kríkom, kde si nechal šaty, no vtom za chrbtom začul slabý šuchot. Obrátil sa a uprel zrak medzi stromy.

„Kto je tam? Je tam niekto?“ zvolal.

Odpoveďou mu bolo iba ticho.

Zadíval sa tým smerom, pozornejšie preskúmal okolie, ale nič sa ani nepohlo a nikto neprehovoril. Možno to bol iba vietor. Alebo nejaké zviera, čo si hľadá potravu.

Vtom spomedzi stromov vyletel pes so strapatou zlatistou srstou, ktorá sa zaleskla na slnku. Bol stredne veľký a vyzeral ako kríženec viacerých plemien. Možno mal medzi predkami loveckého psa alebo retrievera. Bol dobre vykrmený, takže zrejme nešlo o túlavého psa. Na druhej strane, možno si vedel šikovne uloviť vtáka alebo zajaca z bohatých zásob v tejto oblasti.

Pes zastal a uprel naňho žiarivé zvedavé oči. Netváril sa nepriateľsky.

„Ktože si, chlapče?“ prihovoricel sa mu Gabriel.

Pes pokrútil chvostom, dva razy zaštekal a rovnako zneuzdajky, ako sa zjavil, znova zmizol medzi stromami.

V tej chvíli sa Gabrielovi zazdalo, že v lesíku zazrel záblesk modrej farby.

Možno nejaký vtáčik?

Pes ho zrejme zavetрил a chcel ho chytiť.

Gabriel sa naposledy zadíval medzi stromy, pokrčil plecami a šiel si po šaty.

2

„Konečne ste doma, milady. Už bolo načase,“ vyhrešila ju slúžka. Esme vbehla do izby takmer pätnásť minút po tom, ako sa rozozvučal gong, ktorý signalizoval, že sa treba prichystať na večeru. „Už som po vás chcela poslať jedného zo slu-hov. Ach, a tie vaše topánky! Do akého darebáctva ste sa zaplietli dnes popoludní? Vidím, že ste sa opäť brodili blatom.“

Staršia žena nespokojne zvrážila tvár, čím Esme pripomenula zostarnutú slivku.

„Ach, netvár sa tak, Hundroška,“ prihovorila sa jej s úsmevom. Použila starú prezývku, ktorú pani Hundrethorbovej vymyslela, keď bola ešte malá. „Šla som na prechádzku a potom som sa zastavila v stajni a skontrolovala Aeola. Ešte vždy sa mu nezahojilo krídlo, takže ho treba kŕmiť a cvičiť s ním dva razy denne.“

Aeolus bol jastrab, ktorého Esme našla v lese pred niekoľkými mesiacmi postreleného šípom. Vyliečila ho z najhoršieho a dúfala, že ak mu dopraje dostatok času a starostlivosti, vták bude jedného dňa opäť lietať.

Slúžka zacmukala, obrátila Esme chrbtom a šikovne jej rozopla gombíky na zablatených šatách.

„Vy a tie vaše zvieratá! Ustavične si robíte starosti o nejakého úbohého zraneného tvora. Zajace a vtáky, ježkovia a korytnačky. Každú chvíľu niečo prinesiete domov, a to ani nespomínam všetky tie psy a mačky, čo s vami bývajú priamo v dome.“

Esme slúžku nechala, nech sa vyrozpráva. Hoci sa Hundrethorповá často sťažovala, Esme vedela, že v skutočnosti má domácich miláčikov rada. Nepáčilo sa jej len to, že ich býva tak veľa v Esminej spálni. Išlo o dávny spor a slúžka sa už dávno vzdala nádeje, že v ňom zvíťazí.

A to bolo dobre, lebo štyri zo šiestich Esminých mačiek (niektoré sa narodili v braebournských stajniach, iné boli túlavé a Esme ich zachránila) v tej chvíli driemali na rôznych miestach po celej spálni. Veľký ryšavý kocúr Tobias spal skrútený uprostred postele a pokojná pruhovaná mačka menom Kráľovná Alžbeta sa ako vždy vyvalovala na pohovke pri okne. Okrem nich bol v miestnosti aj Mozart s dlhou bielou srstou, ktorý sa našťastie rád česal, a jednooká čierna mačka Najáda, ktorú Esme ešte ako mača zachránila pred utopením. Ďalšie dve mačky, Perzefóna a Ruff, sa potulovali niekde vonku a starali sa o svoje mačacie záležitosti.

Gaštan ležal na predložke pred kozubom a ticho chrápal, očividne unavený po ich spoločnom dobrodružstve. V krajine snov sa k nemu pripojil aj starý dobrý Henry. Strakatý kokeršpaniel sa skrútil v psom pelechu vystlanom mäkkými vankúšikmi, ktoré zmierňovali tlak na jeho starnúce kĺby. Händel a Haydn, dvojica šibalských škótskych teriérov, sa niekam stratili. Esme predpokladala, že sú na treťom poschodí a hrajú sa s čoraz väčším krdľom jej neterí a synovcov. Oba psy totiž zbožňovali deti.

Hundrethorповá pri vyzliekaní utrúsila ešte zopár poznámok, ktoré sa dokonale hodili k jej prezývke. Esme napokon zostala stáť v izbe bosá iba v košielke. Slúžka odniesla špinavé šaty a Esme sa rozhodla umyť čistou vodou a utrieť prichystaným uterákom.

Keď si namočila ruky do umývadla s vodou, v myšlienkach sa znova vrátila k záhadnému naháčovi pri jazere a ku kresbe, ktorá teraz odpočívala v jej skicári.

Tvár sa jej trocha zapýrila a usadil sa na nej nepatrný taj-

nostkársky úsmev. Ten muž bol vskutku... nádherný. Krajší ako ktorákoľvek grécka socha, akú kedy videla.

Zaujíma ma však len z čisto umeleckého hľadiska, ubezpečovala sa v duchu. Bola predsa maliarka a on sa stal jej objektom. Bola síce pravda, že mal pekne formovanú postavu a isté zaujímavé časti jeho tela nakreslila mimoriadne starostlivo, no chcela len urobiť zadosť umeniu. O nič viac nešlo.

V každom prípade bola rada, že si neuvedomil, že ho nakreslila. Nie každému sa páčilo, keď zachytila jeho podobu, no vzhľadom na to, že sa šiel okúpať nahý, zrejme nepatril medzi hanblivých ľudí.

Vďaka bohu za Gaštana. Keď sa obrátila na odchod, na niekoľko sekúnd ju premkol strach, že si ju jej vyhliadnutý Adonis všimol. Pes však vybehol spomedzi stromov a odvrátil jeho pozornosť, takže muž napokon nezistil, že ho celý čas pozorovala.

Vzala do rúk mydlo s medovou vôňou, namydli si ruky a začala sa umývať. Pritom znova zauvažovala nad tým, kto to asi bol. Určite nikto z miestnych. Takého muža by si zapamätala. Tak prečo má zvláštny pocit, že ho už predtým niekde videla? Ani za svet si ho nevedela nikam zaradiť.

Čo už. Buď na to raz príde, alebo nie.

Nebude sa tým zaťažovať. Koniec koncov, ich cesty sa pravdepodobne už nikdy neskrížia.

Práve vtedy sa do izby vrátila Hundrethoropová s večernými šatami a hodvábnymi črievičkami. Esme si uvedomila, že nemá čas na siahodlhé úvahy, a s vervou sa pustila do umývania.

Netrvalo dlho a bola umytá, elegantne učesaná a oblečená v zdržanlivých večerných šatách z bieleho hodvábu, takže sa mohla ukázať v spoločnosti.

Dúfala, že po skončení sezóny bude môcť hodiť večierky za hlavu. Ibaže potom sa Claire rozhodla zorganizovať jesenný večierok vo svojom sídle, kam pozvala všetkých

priateľov a rodinných príslušníkov, ako aj zopár nových známych z Londýna.

Esme si v duchu vzdychla. Najradšej by bola, keby mohla stráviť pokojný večer v rodinnom kruhu a potom sa utiahnuť do svojej izby s dobrou knihou.

Namiesto toho narovнала plecيا, nasadila široký úsmev a zamierila na prízemie.

„Smiem vám priniesť niečo na pitie, lady Esme?“

Esme sedela na kraji širokej pohovky v salóne. Keď zdvihla zrak, zachytila dychtivý pohľad sivých očí lorda Eversleyho.

Pred niekoľkými minútami sa džentlmeni po večeri pripojili k dámam. Vošli do salóna zabráti do priateľského rozhovoru a priniesli so sebou slabú vôňu cigarového dymu a portského vína.

Esme na pol ucha počúvala rozhovor ostatných žien o najnovšej móde. Vtom k nej podišiel lord Eversley a vystrúhal veľmi elegantnú poklonu.

Pri večeri sedel vedľa nej a ona zistila, že dokáže viesť zábavný a zároveň zaujímavý rozhovor. Okrem toho bol príťažlivý, sympatický, zdvorilý a inteligentný.

A navyše mal zdediť titul grófa a úctyhodný majetok aj vzhľadom na pomery jej rodiny.

Jednoducho bol stelesnením všetkého, čo by mohla od manžela očakávať každá rozumná mladá žena.

Tak prečo sa doňho ešte nezaľúbila?

Nemohla sa vyhovoriť ani na to, že ho nemá rada. Celkom si ho obľúbila. Bol milý a mal zmysel pre humor. Rada trávila čas v jeho spoločnosti, no vnímala ho ako priateľa.

Ale manželstvo?

Inštinktívne vedela, že v ich vzťahu niečo chýba. Nebola v ňom iskra, vášeň, nehovoriac o láske. A práve v tom spočíval celý problém. Eversley bol síce dokonalý, ale nebol pre ňu ten pravý.

Zo všetkých nápadníkov, ktorí sa okolo nej krútili počas londýnskej sezóny, bol však ten najpozornejší. Esme si dávala veľký pozor, aby ho nijako nepovzbudzovala. Raz či dvakrát sa dokonca pokúsila trocha ho odradiť. No ak mal Eversley nejakú chybu, bola to práve jeho neprekonateľná tvrdohlavosť.

Predpokladala, že práve preto sa rozhodol prijať Clairino pozvanie a stráviť dva týždne v Braebourne poľovačkami a inými zábavkami.

A čo sa týka zle skrývaných snáh švagrinej Claire a sestry Mallory prehľbiť vzťah medzi ňou a Eversleyom...

Mala by sa na ne hnevať. Naozaj. Vedela však, že to myslia dobre. Aj teraz počula, že sa spolu šeptom dohováraajú ako dáke sprisahankyne. *Očividne ho má rada. Všetci ho máme radi. Dokonca aj Nedovi sa pozdáva. Jediné, čo tí dvoja potrebujú, je trocha postrčiť a stráviť nejaký čas osamote. A potom sa rozozvučia svadobné zvony.*

A presne v tom spočíval problém.

Claire aj Mallory boli šťastne vydaté, rovnako ako všetci ostatní Esmine súrodenci okrem brata Lawrencea, ktorý len so smiechom krútil hlavou zakaždým, keď niekto spomenul manželstvo. A všetci chceli, aby sa šťastne vydala aj ona.

Istým spôsobom to bolo milé, no zároveň ju to hnevalo. Kiežby jej všetci uverili, keď im tvrdila, že nemá chuť vydávať sa. Prinajmenšom nie hneď a ani v najbližšej budúcnosti – teda ak o tom bude môcť rozhodovať aj ona.

Našťastie, hoci najstaršiemu bratovi Edwardovi sa Eversley pozdával, s jej vydajom sa vôbec neponáhľal. Pred začiatkom sezóny ju ubezpečil, že má toľko času, koľko potrebuje, a môže sa vydať až vtedy, keď (a ak) bude chcieť. Vôbec mu neprekážalo, že zostane ešte niekoľko rokov bývať doma.

Esme dobre vedela, že jedného dňa príde ten čas, keď sa aj ona vydá. No až dotedy bude musieť nachádzať spôsoby,

ako odrážať pokusy mladých mužov, ktorí o ňu javia záujem – najmä takých vychytených a zjavne odhodlaných, ako bol lord Eversley.

S úsmevom kývla na svoju takmer prázdnu čajovú šálku. „Ďakujem, lord Eversley, za vašu láskavú ponuku, ale už som sa napila.“

„Aha.“ S povzdychom si spojil ruky za chrbtom, akoby sa potreboval trochu spamätať. Odrazu sa mu rozžiarili oči. „Čo keby sme sa šli poprechádzať? Záhrady v Braebourne sú vskutku nádherné, dokonca aj vo svetle lampášov.“

A je to tu. Prechádzka po záhrade. Na tento trik mu nemienila skočiť.

„Záhrady sú naozaj nádherné, no opäť musím odmietnuť. Možno inokedy? Viete, dnes som sa už nachodila dosť a na ďalšiu vychádzku mám príliš unavené nohy.“

Nikdy nemala unavené nohy. Všetci v rodine vedeli, že dokáže kráčať tak dlho ako ostrieľaný pešiak, ale lordovi Eversleymu to netreba vešať na nos. Dúfala, že nikto z rodiny nepočúva a nerozhodne sa ju prezradiť.

Niektó však predsa len počúval.

Lettice Waxhavenová, jedna z londýnskych dám, ktorá sa náhodou predstavila v spoločnosti rovnako ako Esme minulú jar, sa k nim naklonila a vo svetlomodrých očiach sa jej zablysko. „Kde ste vlastne boli poobede, lady Esme?“ prehodila. „Všetci sme uvažovali, čo vás mohlo až tak zaujať, že ste zmizli na celé popoludnie.“

Esme zakryla nechuf k mladej žene strnulým úsmevom. Za nič na svete nevedela pochopiť, ako sa mohla mama v detstve priateľiť práve s Letticeinou mamou a prečo sa po toľkých rokoch nečakane dali do reči práve počas tejto sezóny. Odkedy staršie ženy obnovili svoje priateľstvo, Esme sa v Letticeinej spoločnosti ocitala až príliš často.

„Bola som len vonku,“ odvetila. „Šla som na prechádzku a niečo som naskicovala.“

„Naozaj? A čo ste naskicovali?“ opýtala sa Lettice, akoby

ju to naozaj zaujímalo, hoci Esme dobre vedela, že jej na tom vôbec nezáleží.

Bez varovania ju však zaplavili nevítané spomienky na jazero a kresbu nahého spiaceho muža. Zažmurkala, aby sa spamätala. Bola vďačná, že je v miestnosti teplo, takže nebolo vidieť, ako jej do líc stúpa červen.

„Prírodu,“ povedala a naoko bezstarostne pokrčila plecami. „Rastliny a zvieratá. Kreslím čokoľvek, čo ma zaujme.“

A ten neznámy krásavec ju veru zaujal.

„Lady Esme je veľmi talentovaná umelkyňa,“ ozval sa nadšene lord Eversley. „Keď sme boli naposledy v meste, mal som to šťastie vidieť zopár jej akvarelov.“ S očividným obdivom sa na ňu usmial. „Je neuveriteľná.“

Lettice zovrela pery a prižmúrila oči. Nebolo žiadnym tajomstvom, že sa už dávno zamerala na lorda Eversleyho, no on si ju zatiaľ vôbec nevšimol. Prinajmenšom Esme to bolo jasné na prvý pohľad, a keby bola Lettice milšia, možno by jej to aj bolo ľúto.

Lettice po chvíľke vyčarila sladký úsmev, akoby si uvedomila, že namiesto zvyčajnej prívetivej masky na okamih ukázala svoju pravú tvár. „Ach, rada by som videla vaše skice. Čo keby ste nám ich ukázali?“

„Áno, lady Esme,“ pridala sa Eversley. „Aj ja by som rád využil príležitosť pozrieť si vaše najnovšie diela.“

„Ste veľmi milí.“ Esme hrala o čas. „Predpokladám však, že moje pokusy by pre vás boli sklamaním.“

„O tom pochybujem,“ nesúhlasil Eversley. „Máte veľký talent, takže určite nikdy nenakreslíte nič, čo by sa dalo nazvať sklamaním.“

„Preceňujete ma, lord Eversley. Dnes som nenakreslila nič dôležité. Len zopár skíc, a to je všetko.“

A jeden akt, ktorý zachytáva nezabudnuteľného muža. So štíhlymi svalnatými končatinami.

A mocnou hruďou porastenou chĺpkami.

S úzkymi bokmi.

A pevným zadkom.

A jeho tvár...

Jeho tvár doslova prosila o umelcovu pozornosť. S ostrými črtami, drsná, no predsa kultivovaná, trúfalá, a zároveň očarujúca.

Podmanivá.

„Naozaj sú nanič a nechcem vás trápiť tým, že by som vám ich ukazovala,“ odvetila v nádeji, že Eversley pochopí narážku a zmení tému.

Namiesto toho naliehal ďalej. „Ste príliš skromná, lady Esme. Čo keby ste mi dali možnosť, aby som ich posúdil sám?“

„Kto je skromný?“ zapojil sa do rozhovoru Lawrence. Obrátilo sa k nim aj zopár ďalších hostí.

„Lady Esme,“ odvetil Eversley. „So slečnou Waxhavenovou sa ju pokúšame presvedčiť, aby nám ukázala, čo dnes naskicovala, ale ona sa ostýcha.“

Leo – Lawrenceovo dvojča – sedel obďaleč po boku svojej manželky Thalie a pri tých slovách sa zasmial. „Naša Esme sa hanbí za svoje diela? To sa mi nejako nezdá.“

„Áno, za normálnych okolností nám ich nedočkavo ukazuje,“ prisvedčil lord Drake Byron.

„Preto, lebo ešte aj jej zlé kresby sú lepšie ako čokoľvek, čo sa podarí nakresliť nám,“ ozvala sa Mallory a vrhla pohľad na Grace. „Pravdaže, okrem Grace. Nechcela som sa ťa dotknúť, Grace, veď aj ty si úžasná umelkyňa.“

Jej švagriná sa usmiala. „Nič sa nestalo.“ Grace pozrela na Esme. „Ukáž nám ich, drahá. Všetci si určite so záujmom pozrieme tvoje najnovšie pokusy. Osobne sa mi najviac páčia krajinky.“

Hostia zhromaždení v salóne začali súhlasne a povzbudzujúco pritakávať.

Esme zovrelo hrud'. „Nie, nemôžem. Nie dnes večer. Okrem toho, môj skicár zostal na poschodí. Nechce sa mi obťažovať tým, že poň pôjdem.“

„Nemusíš sa tým obťažovať,“ povedal Edward, „lebo poň pošleme niektorého sluhu.“ Pozrel na majordóma. „Croft, požiadaj, prosím, jednu zo slúžok, aby šla po skicár lady Esme a priniesla ho do salóna.“

„Hneď to bude, vaša milosť.“ Majordómus s úklonom vyšiel z miestnosti.

Nie! Esme túžila vykriknúť a zamávať rukami, aby Croft nikam neodchádzal.

Prineskoro. Ďalšie námietky z jej strany by pôsobili čudne a vzbudili by pochybnosti o tom, prečo tak tvrdohlavo odmieta hosťom ukázať svoje skice. Keď súrodenci poznamenali, že v súvislosti so svojimi dielami nedávala nikdy predtým najavo skromnosť, mali pravdu.

Ešte sa však môže všetko skončiť dobre, teda ak nespanikári. V skicári sa nachádzali najmä obrázky vtákov a zvierat, poľných kvetov, listnatých stromov a krajiniiek, ktoré sa tak veľmi páčili Grace. Skica muža bola až takmer celkom na konci. Ak si dá pozor, môže hosťom ukázať iba svoje nevinné kresby.

Onedlho vošiel do salóna jeden zo sluhov s modrým skicárom v plátennej väzbe v ruke. Vyskočila na nohy a utekala si ho vziať, aby ju nikto nepredbehol.

„Ďakujem, Joseph.“

Rýchlo si pritisla skicár na hruď a pokúsila sa trocha spaťovať. Potom sa obrátila k spoločnosti.

„A je tu,“ prehodila veselo a vrátila sa na svoje miesto. „Keďže chcete všetci dobre vidieť, čo keby som vám kresby ukazovala ja namiesto toho, aby skicár koloval?“

Pomaly ho otvorila a dávala pozor, aby sa ani nepriblížila k zadným stránkam. Prelistovala ho a náhlivo hľadala niečo, čo ešte členom rodiny neukázala.

„Aha, tu je to,“ povedala s úľavou, keď sa jej podarilo nájsť novú skicu. „Dnes som zachytila tento výhľad na dedinku z jedného z kopcov.“

V skutočnosti to bolo minulý týždeň.

Nadvihla skicár do výšky a tuho zovrela stránky.

Hostia začali trúsiť uznanlivé komentáre.

„Pekné,“ povedala lady Waxhavenová.

„Úžasné,“ vyhlásil lord Eversley. „Ako som vrel, ste neuveriteľná, lady Esme. Ukážte nám ďalšiu skicu.“

„Dobre.“

Esme sa sklonila nad skicár a našla ďalšiu skicu. Tentoraz bol na nej zachytený Gaštan ležiaci pod stromom. Znova zdvihla skicár do výšky a dočkala sa ďalších úsmevov a pochvalných poznámok. Chválil ju každý okrem Lettice Waxhavenovej, ktorej opäť zmizla z tváre nevinná maska. V očiach sa jej zračila zatrpknutosť, akoby ľutovala, že s tým vôbec začala.

Nuž, nie si sama, pomyslela si Esme.

Ukázala hosťom poslednú skicu farmárov pracujúcich na poli, zatvorila skicár a položila si ho na kolená. „Tak, dnešná výstava umenia sa skončila. Dosť bolo o mne. Prosím, vráťte sa k tomu, čo ste robili predtým. Zhovárajte sa, popíjajte a užívajte si večer.“

„Ďakujeme, drahá, že si sa so všetkými podelila o svoje nádherné kresby. No Esme má pravdu,“ povedala Claire so širokým úsmevom. „Zabávajme sa. Čo keby sme si zahrli karty alebo si zatancovali? Veľmi rada by som si vypočula nejakú hudbu.“

„To znie vynikajúco, vojvodkyňa,“ vyhlásila s ozajstným nadšením Lettice a pozrela na Eversleyho. „Máte rád hudbu, pane?“

„Veru áno,“ prisvedčil. „Čo keby ste nám niečo zahrli, slečna Waxhavenová? Spomínam si, že ste veľmi šikovná klaviristka.“ Potom sa obrátil k Esme. „Lady Esme, a čo vy? Nechcete si so mnou zatancovať?“

Z Letticeinej tváre zmizla všetka farba.

Esme jej v tej chvíli bolo naozaj ľúto a hnevala sa, že je lord Eversley taký slepý. Vstala a chcela odmietnuť jeho ponuku, no skôr ako stihla niečo povedať, Lettice k nej

podišla a naschvál jej narazila do pleca. Dávala však pozor, aby to vyzeralo neúmyselne.

Skicár vyletel Esme z rúk, vo vzduchu sa otvoril a pristál na dlážke.

Rýchlo sa zohla a chcela ho zdvihnúť, no hlasný výkrik Lettice Waxhavenovej jej napovedal, že je prineskoro.

Aj všetci ostatní sa obracali a vytriešali oči.

Esme sa nevládala nadýchnuť. V hlave jej vírilo toľko všelijakých myšlienok, že nedokázala vymyslieť žiadne vysvetlenie, prečo majú zrazu všetci pred očami skicu nahého nezabudnuteľného krásavca.

„Čo to má, dopekla, znamenať?“ vyhrkol Lawrence tak nahlas, až sa strhla.

„Podľa mňa všetci vidíme, čo to je,“ odvetil Leo. Tváril sa rovnako ohromene a pohoršene ako jeho brat. „Chcem vedieť len to, ako ho zabijeme.“

„Koho?“ zapišťala Esme, keď sa jej konečne vrátil hlas.

Leo a Lawrence na ňu pozreli. Zvyšok rodiny a známych sa len prizeral.

„Northcota,“ precedil cez zuby Leo, akoby to bola nadávka.

„Nášho suseda z Cavendish Square,“ dodal Lawrence.

3

Gabriel si nalial ďalší pohár brandy a usalašil sa v kresle. Odchlípol si z alkoholu, ktorý mu zanechal v ústach aj hrdle pálivú chuť, a potom sa vrátil k rozčítanej knihe.

V kozube v knižnici pukotal oheň. V útulnej miestnosti lemovanej knihami sa vznášala vôňa kože, pergamenu, dymu a levandule. Popoludní uvažoval, že by sa mohol vybrať do najbližšej dediny a poobzerať sa tam po nejakých ženách, no hoci mal sex veľmi rád, prišiel si sem predsa na niekoľko dní oddýchnuť. Nemal v úmysle prečesávať miestne krčmy a hľadať si partnerky do postele.